

Wacht

Het begon bij de vertraging van die namiddag. Eerst was Sijmen geïrriteerd, net als iedereen om hem heen. Steeds weer andere informatie verscheen op de borden, de wachtenden reizigers zuchtten hoorbaar. Uitstel werd afstel, de trein kwam niet meer. Sijmen was gaan zitten, noodgedwongen gelaten. Rondom hem verdwenen de mensen, het perron werd leeg. Sijmen staarde voor zich uit. Hij kende niemand die hem op kon halen, er zat niets anders op dan te wachten tot de treinen weer reden.

Hoe doe je dat, wachten? Onwillekeurig moest Sijmen lachen om zijn eigen gedachtegang. Alsof wachten een activiteit was. Ondanks de situatie voelde hij zich geleidelijk aan ontspannen, de vermoeidheid van de werkdag gleed van hem af. Een stilte sijpelde in hem binnen, een aangename rust. Zo aangenaam dat hij besloot te blijven zitten toen het treinverkeer eindelijk weer op gang kwam. Hij zat, wachtte en keek hoe mensen in en uit treinen stapten, hoe treinen binnenreden en weer vertrokken. Uren verstreken, Sijmen voelde geen enkele aandrang om in beweging te komen. Zelfs niet toen de conducteur van de laatste trein hem nadrukkelijk wenkte, toen zijn schouders ophaalde en de trein liet vertrekken.

Sijmen wachtte.

Na een uur spraken twee beveiligers hem aan: 'Het station gaat dicht meneer, wilt u naar buiten gaan?'

Sijmen liep naar het plein aan de voorkant van het station en ging op een bankje zitten. Het was na middernacht, maar niet koud. Hij zat en keek om zich heen over het schaars verlichte, lege plein, met het vreemde en tegelijkertijd geruststellende gevoel dat hij voor het eerst in zijn leven precies wist wat hij deed: hij wachtte. Het was op dat moment dat hij zijn besluit nam.

Ongetwijfeld had hij maar even geslapen, maar het gevoel van de vorige avond doortrok hem geheel en hield hem fris. Sijmen was verbaasd dat de ochtend alweer was aangebroken, haalde een broodje en ging weer zitten.

In de loop van die dag kwam er af en toe iemand naast hem zitten voor een praatje. Sijmen zei niet veel, glimlachte en knikte vriendelijk.

Na ongeveer drie dagen begon het op te vallen. In die dagen werkte Sijmen aan zijn wachten en vervolmaakte het, een ander woord had hij er niet voor. Het kostte hem nauwelijks moeite. De voortdurende bewegingen van de mensen

op het plein contrasteerden met wat hij deed en onderstreepten het belang ervan. Veel mensen wachten, realiseerde hij zich, en veel mensen wachten lang. Vaak echter doen ze dat geïrriteerd en ongeduldig, hooguit gelaten. Maar echt wachten valt te leren, dat zag hij nu duidelijk.

Tijdens deze dagen en nachten op het plein merkte Sijmen dat zijn wachten iets bewerkstelligde, iets liet gebeuren: het leek wel of er een open plek ontstond, een soort ruimte. Maar hoe hij dat precies moest benoemen wist hij niet.

Eerst waren het twee journalisten van een lokale krant, die kwamen vragen wat hij daar deed. 'Ik wacht' antwoordde Sijmen 'en ik maak het wachten daarmee vollediger.'

'Waar wacht u dan op?' vroegen ze, 'komt er iemand, of iets?'

'Dat zou kunnen' zei Sijmen, 'maar het is meer dan alleen verwachten, het gaat vooral om het wachten zelf, de ruimte die dat schept, snapt u?'

Al snel schonk ook de landelijke pers er aandacht aan. "Wachten als kunst" en "Man wacht zonder verwachting" luidden de koppen. Er kwamen meer mensen kijken en met hem praten, ook uit andere steden.

'Wat doet u precies? Waar wacht u op?' Sijmen zocht naar woorden.

'Op wat ontstaat' zei hij 'en wat alleen door echt wachten kan ontstaan.'

Sommigen wensten hem spottend sterkte, maar anderen kwamen terug. 'Wat bedoelt u precies met dat vervolmaken van het wachten? Kunt u het ons leren?'

'Probeer het maar', was alles wat Sijmen zei.

Het duurde niet lang of Sijmen zag zich omringd door mensen die zich aan het wachten zetten. De groeiende omvang van die groep leidde tot nog meer media-aandacht en ook in andere steden ontstonden nu groepen wachtenden. De autoriteiten zagen zich genoodzaakt overal voorzieningen te plaatsen, zoals toiletten. Broodjesverkopers deden goede zaken.

Geleidelijk aan ontstond binnen de wachtende menigte een stroming die zich de 'tijddoders' noemde. Voor hen was het wachten iets absoluuts, het enige dat echt telde en algemeen beoefend zou moeten worden om tot iets te komen. Tijd en haast waren daar de vijanden van. De aanhangers van deze opvatting begonnen klokken kapot te gooien en horloges te vertrappen. De radicaalsten klommen in torens om kerkklokken te vernielen, terwijl anderen zelfs haastige mensen dwongen ter plekke te wachten.

Andere wezen dit echter heftig af. Zij wilden het wachten geleidelijk aan

maatschappelijk toepasbaar maken. Er moet toch al zo vaak gewacht worden, laat iedereen dat dan ook echt doen. En wachten kon ook terwijl je werkte, at of sliep, vonden zij.

Deze tegenstellingen leidden tot flinke spanningen. De aanvoerders van beide stromingen kwamen bij Sijmen om raad. Ook de leiders van wachtenden in andere steden kwamen hem raadplegen.

Het plein was nu voortdurend gevuld met een roezemoezende menigte, die de wachtenden, ook 's nachts, omringde. De media volgden alle ontwikkelingen op de voet en vroegen de wachtenden naar reacties.

Sijmen merkte dat hij door dit alles aan het echte, fundamentele wachten nauwelijks meer toekwam. Dat werd nu een oppervlakkige en ongedurige aangelegenheid. De essentie ontbrak, er ontstond geen ruimte meer.

Op een middag was het zover. Het groepje tijddoders was klein, maar deed zich gelden. De groepen wachtenden in de verschillende steden en dorpen werden steeds groter. Steeds meer mensen wachtten in plaats van te werken. De openbare orde en de economie waren in het geding. Politie en ME verschenen om het plein te ontruimen. Er ontstond gedrang en er werd aan mensen gesjord.

Op dat moment stond Sijmen op en stak beide armen omhoog. De massa verstomde, iedereen keek naar hem. Een grote stilte daalde neer. Sijmen haalde diep adem. 'Wacht!' riep hij, 'wacht nou gewoon!'

Toen draaide hij zich om en liep het station binnen om de trein naar huis te nemen.